

Dat was haar liefste spel.

DE KIKVORSCHKONING.

IN de oude tijd, toen er nog heksen waren die tooveren konden, leefde er eens een koning. Hij had allemaal beeld-schoone dochters, maar de jongste was de allerschoonste, en zoo mooi, dat de zon zelf, die toch zoo veel gezien had, zich telkens verwonderde als zij haar lief gezichtje bescheen. Dicht bij het slot van de koning lag een groot, donker woud, en in dat woud, onder een oude lindeboom, was een steenen put. Als het een heel warme dag was, ging de koningsdochter het woud in en zette zich op de rand van de koele put neer. En wanneer zij zich begon te vervelen, nam zij een gouden bal, wierp die omhoog en ving hem weer op, en dat was haar liefste spel.

Nu gebeurde het eens, dat de gouden bal niet in de handjes van de koningsdochter terecht kwam, die zij omhoog had gestoken om hem op te vangen, maar dat hij er naast op de grond viel en juist in de put sprong. De prinses keek de bal na, maar die was in de diepe put onder water verdwenen en kwam niet meer boven.

Toen begon het prinsesje te schreien; hoe langer hoe harder, en kon maar niet tot bedaren komen. En terwijl zij zoo klaag-

de, hoorde ze ineens een stem:

„Wat is er met u, lieve prinses? U huilt zoo, dat de steenen er medelijden mee zouden krijgen.” Zij keek rond om te zien waar de stem vandaan kwam. Toen zag ze een kikvorsch, die zijn leelijke dikke kop uit het water stak.

„O, ben jij het, ouwe waterkikker,” zei zij; „ik huil over mijn gouden bal, die in de put gevallen is.”

„Wees maar stil en huil niet,” antwoordde de kikvorsch; „ik weet er wel raad op; maar wat geef je mij als ik je speelgoed naar boven breng?”

„Wat je maar hebben wilt, lieve kikvorsch,” zei de prinses; „je kan mijn kleeren, mijn parels en edelgesteenten krijgen, en ook de gouden kroon die ik draag.”

„Neen,” zei de kikvorsch, „je kleeren, je parels en edelgesteenten en je gouden kroon verlang ik niet; maar als je zoo veel van mij houden wilt, dat ik je vriend mag zijn en met je mag spelen en aan je tafeltje naast je mag zitten, van je gouden bordje mee mag eten en uit je bekertje drinken, en in je bedje slapen mag; als je mij dat belooft, dan wil ik in het water duiken en de gouden bal voor je ophalen.”

„Och ja,” zei het prinsesje, „ik wil je alles beloven wat je maar wilt, als je mij mijn bal maar teruggeeft.” Ze dacht bij zichzelf: „Wat zegt die malle kikvorsch toch voor rare dingen. Die zit in het water bij de andere kikkers te kwaken, en die kan toch geen speelkameraadje van een meisje zijn.” Zoodra de kikvorsch de belofte gekregen had, dook hij in het water, zwom naar de diepte, en na een poosje kwam hij weer boven met de bal in zijn bek, en gooide die neer in het gras. De koningsdochter was heel blij toen zij haar mooie speelgoed weer zag; ze nam de bal op en sprong er vroolijk mee weg.

„Wacht even,” riep de kikvorsch, „neem me mee, ik kan niet zoo hard loopen als jij!”

Maar het hielp hem niet, of hij haar al zoo hard achterna kwaakte als hij kon. Zij lette er niet op; ze holde zoo vlug ze kon naar huis, en vergat heelemaal de arme kikvorsch, die maar weer in zijn put moest neerdalen.

De volgende dag, toen ze met de koning en de andere prinsessen en de heele hofhouding aan tafel zat en van haar gouden bordje at, daar kwam, plits, plats, iets de marmeren trap opkruipen. En toen het boven gekomen was, klopte het aan de deur en riep: „Koningsdochter, jongste prinsesje, doe open!” Het prinsesje stond op om te kijken wie daar buiten de deur stond. Maar toen ze opendeed, zag zij de kikvorsch er voor staan. Haastig gooide ze de deur dicht en ging weer aan tafel zitten, maar haar hart klopte van angst wat er nu verder gebeuren zou.

De koning zag wel dat ze zoo angstig was en zei: „Maar kindlief, waar ben je toch zoo bang voor? Staat er soms een reus voor de deur, die je komt halen?”

„Ach nee,” antwoordde het prinsesje, „het is geen reus, maar een leelijke kikker.”

„Wat wil die kikvorsch van je?” vroeg de koning.

„Och, lieve vader,” zei het prinsesje, „toen ik gisteren in het bosch bij de put zat te spelen, viel mijn gouden bal in 't water. En omdat ik zoo moest huilen, heeft die kikvorsch hem er voor mij uitgehaald, en toen hij dat bepaald wilde, beloofde ik hem dat hij mijn vriendje worden zou en dat hij alles samen met mij doen mocht. Maar ik dacht nooit dat hij uit het water zou kunnen komen. Nu staat hij buiten de deur en wil er in.”

Intusschen werd er voor de tweede maal geklopt en werd er geroepen:

Jongste koningsdochter,
Open vlug de deur!
Ik sta hier te wachten,

Stel mij niet teleur.
Weet je wat je gister
In 't woud mij hebt beloofd?
Ik heb je vol vertrouwen
Op je woord geloofd."

Toen zei de koning: „Wat je beloofd hebt, moet je ook houden; ga hem nu opendoen!”
Het prinsesje deed wat haar vader zei en opende de deur. Meteen sprong de kikvorsch naar binnen en volgde haar op de hielen, tot aan haar stoel. Toen riep hij: „Til me nu op, dat ik naast je kan zitten.”

Zij aarzelde en wachtte, tot eindelijk de koning zei dat ze het doen moest. Toen ze de kikvorsch op haar stoel had gezet, wilde hij op de tafel, en toen hij daar zat, zei hij: „Schuif nu het gouden bordje wat naar me toe, dat we er samen van kunnen eten.”
Het prinsesje deed het wel, maar men kon wel zien dat het niet van harte ging. De kikvorsch at met smaak, maar de prinses kon bijna niets naar binnen krijgen; haast ieder hapje bleef in haar keel steken.

Eindelijk zei de kikvorsch: „Nu heb ik genoeg gegeten en ik ben moe van de tocht; draag me nu naar je slaapkamertje en maak je zijden bedje in orde, dat wij er samen in kunnen slapen.”

De koningsdochter begon te schreien, want ze was bang voor die kille kikvorsch, die ze niet eens aan durfde raken en die nu in haar mooie frissche bedje moest slapen.

Maar nu werd de koning boos en zei: „Als iemand je geholpen heeft toen je in de nood zat, mag je die later niet minachten.”

Toen pakte het prinsesje de kikvorsch een beetje angstig met twee vingers beet, droeg hem naar boven en zette hem in een hoek van haar kamer. Maar toen zij in bed lag, kwam hij aangekropen en zei: „Ik ben moe, ik wil net zoo goed slapen als jij. Til me op, anders zeg ik het tegen je vader.”

Ze tilde het vieze beest op, maar toen werd ze griezellig en boos en gooide het zoo hard ze kon tegen de muur, en riep: „Nu zal je me wel met rust laten, leelijk beest!”

Maar toen hij op de grond viel, was hij geen kikvorsch meer, maar een koningszoon met mooie, vriendelijke oogen. Dat was dus de man, die haar vader voor haar gewild had.

Nu vertelde de koningszoon, dat hij door een booze heks betooverd was, en niemand dan zij alleen had hem uit de put kunnen verlossen, en morgen zouden zij samen naar zijn koninkrijk gaan. Toen gingen ze slapen. En de volgende morgen, toen de zon hen wekte, kwam er een koets aanrijden, met acht witte paarden bespannen, die hadden witte struisveeren op hun kop en trokken aan gouden kettingen. En achterop stond de dienaar van de jonge koning, dat was de trouwe Hendrik.

De trouwe Hendrik was zoo bedroefd geweest, toen zijn meester in een kikvorsch veranderd was, dat hij drie ijzeren banden om zijn hart had laten smeden, want anders zou het wel eens van droefheid uit elkaar hebben kunnen springen. Nu kwam de koets om de jonge koning naar zijn rijk te

brengen. De trouwe Hendrik hielp de koningszoon en zijn bruid in het rijtuig, en ging weer achterop staan; hij was zoo verheugd over de verlossing van zijn meester, dat zijn hart in zijn lichaam zwol van geluk. Nadat ze een eind gereden hadden, hoorde de koningszoon achter zich een gekraak, net of er wat brak. Toen keerde hij zich om en riep: „Hendrik, de wagen breekt!”

Maar Hendrik antwoordde:

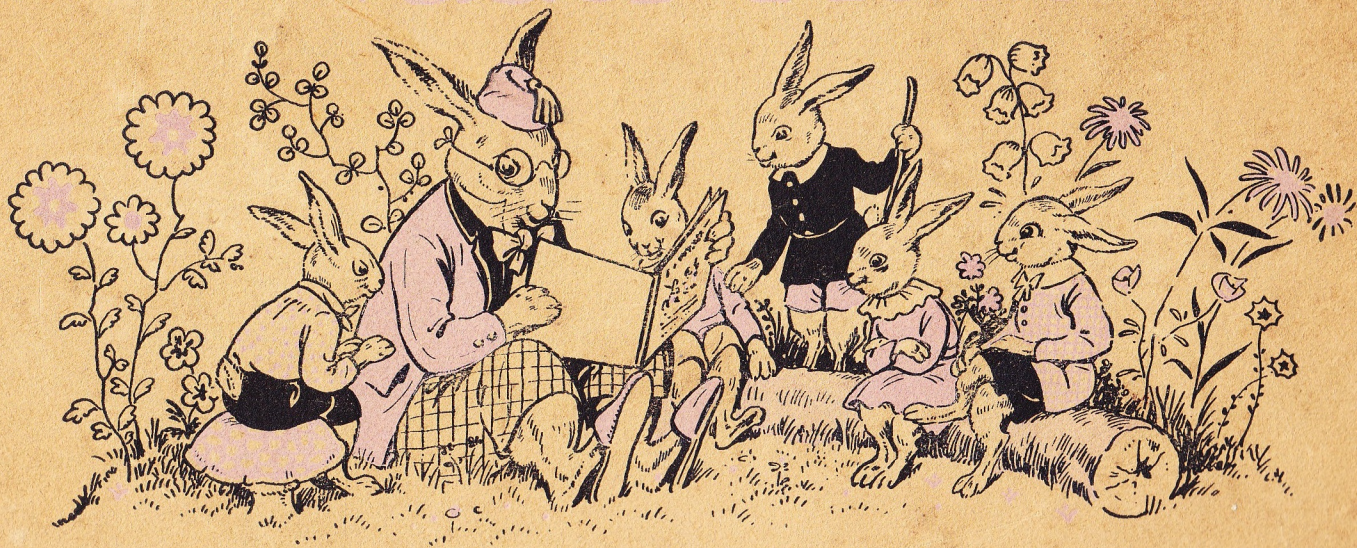
„Neen Heer, het is de wagen niet.
Het zijn de banden van verdriet,
De ijz'ren boeien om mijn hart,
Dat het niet springen zou van smart,
Nadat u door de heks zoo ras
Tot kikvorsch omgetooverd was.”

En even later hoorden ze een tweede gekraak, en een derde, en de koningszoon dacht telkens dat het de wagen was die brak, maar het waren alleen de ijzeren banden, die om het hart van de trouwe Hendrik gesmeed waren en nu braken, omdat zijn Heer van de tooverij verlost en gelukkig was.

Kwam er een koets aantijden.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTIES VAN JAN WIGMAN

VIJFDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJN FABRIEKEN NV

— HAARLEM —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIJFDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT